

Pere Tarrés, un sant proper

El dia 5 de setembre d'aquest any 2004 Pere Tarrés serà beatificat (o ja ho haurà estat, segons quan surti aquest article) a Loreto pel Papa Joan Pau II. Aquesta pujada als altars respon a un desig fervent del poble fidel de Catalunya; encara viuen persones que van tenir un tracte directe amb ell, que ja en vida tenia fama de sant. (Conec una dona que m'ha relatat com, en temps de persecució i trobant-se Tarrés amagat, va sortir del seu amagatall per curar –era metge– el seu marit, que es va guarir.)

No cal fer-nos una idea equivocada del que és un sant: Tarrés era sobretot senzill i pur. Era una persona com les altres, però amb un no se sap què, amb quelcom que brollava de la seva persona de nen gran.

Però dintre de la seva senzillesa, era una persona molt dotada: Fou un dels dirigents de la Federació de Joves Cristians de Catalunya als anys de la República, i sovint escrivia articles plens d'inspiració a *Flama*, revista de la Federació. Fou un metge molt competent i abnegat, amb un veritable i sacrificat amor als seus malalts. I, finalment, va brollar en ell la vocació al sacerdoci, que portà a terme amb heroisme després de la guerra civil.

Durant la persecució religiosa, des d'octubre de 1936 fins a agost del 1937 va estar amagat, perquè havien anat a detenir-lo i no l'havien trobat, i ens deixà un preciós diari del temps de persecució. Més tard, la persecució se suavitzà i va poder sortir del seu amagatall, però va ser mobilitzat i exercí com a metge militar al front republicà. Allí, en un mitjà ple de blasfèmia i de carnalitat, s'afermà el seu vot de virginitat, que el portà a dir que s'estimava més la virginitat que la pròpia vida. Al seu *Diari de guerra* podem copsar la seva ànima senzilla, plena d'amor a Déu, a la Mare de Déu i als seus germans, sense perdre l'espontaneïtat, l'èxtasi davant la natura, enmig de l'esclat de la cruel guerra, com també el seu gust pels plaers senzills, com un concert improvisat o les figues regalades per un bon pagès. Al mateix temps, com a metge té cura amb abnegació i dolcesa dels soldats i els pagesos.

Estima la Mare de Déu com a camí més curt i segur vers Jesús i la canta amb els accents inconfusibles de l'enamorat: "Mare meva, si vos plau,/ us ofereixo el meu Cor,/ llibertat, glòria i honor,/ preneu-me pel darrer esclau;/ us ofereixo la Vida/ per proclamar tot arreu/ que Vós sou Reina beneïda,/ sou Verge i Mare de Déu./ En canvi, us faig sols un prec:/ acosteu-me al vostre Fill/ i guardeu de tot perill/ el meu pobre cor tan cec./ Marona, feu-me ben pur,/ lligueu-me a vós amb forts llaços/ i, quan l'enemic impur/ estaloni els meus passos,/ no em deixeu dels vostres braços./ Doneu-me ànima d'infant,/ Mare meva, i feu-me sant!" (5-3-1937).

Durant la guerra acarona el seu somni de ser sacerdot i després de passar per molts perills i sofriments veu realitzat el seu desig a la Barcelona de la postguerra. Sacerdot ofert com a víctima a imitació de Nostre Senyor, contreu una penosa malaltia que el portarà a la mort o, més ben dit, a la vida sense posta. El seu diari de malaltia recull expressions no exemptes d'humor: «Sóc una pilota en mans de Jesús. Ho veig clar: jo el deixo jugar tant com vulgui, comprenc molt bé la frase de santa Teresina; que ho facin així les ànimes, és la donació d'un infant petit" (A això seguí un crit de dolor.) Què passa, li preguntàrem: "No res, és que Jesús ha fet un gol".»

I aquestes són les seves paraules colpidores, una setmana i mitja abans de la seva mort: «Aquests dies he patit terriblement. Quina malaltia més llarga! Estic segur que Déu nostre

Senyor en vol treure alguna cosa. Tinc molta pau. Quan serà que em moriré? No m'importa ni el dia ni l'hora. Que dolç que és estimar, i estimar sofrint! Al principi, aquest estimar sofrint pot semblar amarg, però com més s'estima més dolç és. Quina dolçor i quina pau!»

Tenim ja un sant ben proper per pregar-li pel nostre país, tan dissortat i allunyat de Déu. Beat Pere Tarrés, escolteu el nostre clam!

Xavier Garralda Alonso